

Meesterlijke improvisaties

COMEDY ★★★★★

RUIS

Thomas Smith

Gezien in cc De Mol, Lier. Op tournee

Geen comedyshow zo spannend als die van Thomas Smith, met zijn meesterlijke improvisaties over wat hij op dat moment ziet, hoort en ervaart. Een beltoon, fuck you-botjes, een dame met een ski-jas, iemand snuit zijn neus: Smith merkt het op en zet er meteen zijn tanden in. De interactie met het publiek is een essentieel onderdeel van de stijl die hij in zijn vorige show geperfectioneerd heeft.

Maar zo vul je natuurlijk geen anderhalf uur. Thomas Smith heeft wel degelijk een paar stukken voorbereid, ook al worden die gebracht met dezelfde spontane zwierigheid en schijnbare nonchalance als de geïmproviseerde passages. Hoe hij vergeefs probeert om een zepapa te zijn, waarom hij een haat-liefdeverhouding heeft met avocado's, wat we kunnen verbeteren aan onze begroetingsrituelen. En vooruit dan maar (op het gevaar af dat de Vlaamse stand-upcomedy weer als platvloers wordt bestempeld): waarom *Komen eten* beter *Komen kakken* zou heten.

Smith heeft ook een zalige mimiek in huis en beweegt zijn lichaam als een John Cleese op karateles. Yoga noemt hij het zelf, maar rustig wordt hij er niet bepaald van, toch niet op het podium.

Elke show van Thomas Smith is per definitie verschillend, dus over de première hoeven we u op deze plaats niet meer details mee te geven.

Het was top.

Toch deze bedenking: hoe komt het dat drie van onze topcomedians (ook Xander De Rycke en Henk Rijckaert gingen deze maand in première) met geen woord reppen over *Charlie Hebdo*? Een mening is geen must, een grap hoeft zelfs niet, maar als er naast de cartoonisten één beroepsgroep is van wie je enige betrokkenheid verwacht, dan wel comedians. En kom niet zeggen dat de mensen daar geen boodschap aan hebben op hun vrije avond. Het succes van Geert Hoste en Michael Van Peel

bewijst dat het publiek meer dan ooit hongert naar humoristische beschouwingen en analyses bij de actualiteit, naar een grappige expressie van onze eigen gedachten en al dan niet zure oprispingen bij al dat onheil in de wereld.

Thomas Smith beweegt als een John Cleese op karateles

Je hoeft daarvoor heus geen profeet te beledigen of racistische instincten aan te spreken. Of te vrezen dat de mensen wegblijven. Alex Agnew heeft tien Sportpaleizen (en honderden zalen) gevuld met relevante, geëngageerde comedy. Nigel Williams heeft er zijn handelsmerk van gemaakt. Maar ontslaat dat die andere comedians van de morele plicht om in deze (zeker voor de humorwereld) uitzonderlijke omstandigheden hun stem te laten horen?

KAREL MICHIELS